

**AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ
v PRAZE**

katedra teorie a kritiky

116 65 Praha 1, Karlova 26

**Příloha k protokolu o
státní magisterské zkoušce**

DIPLOMANT : Marie Adamová Obor : teorie a kritika

ŠKOLITEL : prof. Jaroslav Etlík

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Název práce : Terra histrionis: Zkoumání hereckého umění.

Marie Adamová se ve své diplomové práci, nazvané Terra histrionis: Zkoumání hereckého umění, věnuje problematice divadelního hereckého komponentu a hereckým technikám, jak je vypracovali klasici oboru, známí metodici herecké výchovy, především v oblasti tanečního a non – verbálního divadla, jmenovitě Jacques Lecoq, Eugenio Barba, Václav Martinec, a další. Diplomantka se tedy pokouší odhalit podstatu a specifičnost herecké divadelní tvorby, a to nejen v oblasti záměrného sdělování, tedy řekněme v rovině „běžné“ tematizace hereckého výkonu, ale i v ontologicky akcentovaných momentech hereckých výrazových prostředků. Tento přístup Adamová výrazně akcentuje, aniž by přitom pominula výpovědní a tedy i sdělovací hodnotu hercova výrazu i v těchto zdánlivě „netematizovaných“ momentech tvorby, jak o tom ostatně svědčí její četné odkazy k tzv. kognitivní teatrologii. Plně si uvědomuje, že herectví vždy obsahuje nějakou výpověď, a to i tehdy, když se zdá být na první pohled bez zřetelného informačního „obsahu“. Tato výpověď, jak si Adamová uvědomuje, však nemusí vstupovat do tvůrčího procesu jaksi „zvenčí“, nýbrž může vyrůstat ze samé podstaty divadelního aktu. Tuto problematiku, která je ostatně uměleckému i badatelskému naturelu Marie Adamové blízká, diplomantka zkoumá ve dvou hlavních metodologických rovinách : za prvé se pokouší o hlubší a obecnější teoretické pojednání o podstatě hereckého komponentu na bázi znak – originál, a to zejména v moderním a postmoderním divadle, a za druhé usiluje o pojmenování nejnovějších trendů, uplatňovaných v herecké výuce, v jejichž rámci diplomantka svou analýzu ukotvuje. Na základě těchto dvou hlavních metodologických postupů pak její úvaha směřuje k pokud možno co nejpreciznějšímu pojmenování všech těchto otázek v rovině terminologie.

Z tohoto zorného úhlu pak také diplomantka svou práci strukturuje. Po obecnějším teoretickém úvodu, přistupuje v dalších částech své práce k rozkrývání hereckých technik prostřednictvím prací už zmiňovaných klasiků (Jacquese Lecoqa, Eugenia Barby, Václava Martince, Josefa Vinaře) a zároveň tyto metody chápe jako speciální teatrologický výzkum pohybující se na hraně mezi skutečným a umělým, záměrným a nezáměrným, což pro diplomantku vytváří předpoklady pro vznik mnohovrstevnaté, komplikované, herní a znakové struktury, která ovšem tvoří jen jakousi „startovací“ čáru budoucího hereckého výkonu, vytvářeného ve skutečnosti až v událostní situaci divadla, tedy v tvůrčí spolupráci herce s divákem v rámci divadelního představení. V poslední části pak ještě Marie Adamová reflektuje některé vlastní praktické zkušenosti s divadelní tvorbou, kterými dokumentuje svůj přístup ke zvolené oblasti výzkumu.

Práce se nerodila snadno, byla z mnoha důvodů několikrát odkládána, přerušována, nicméně širší záběr, který ve své úvaze - především v rovině shromážděných poznatků - Marie Adamová nabídla, ukazuje, že diplomantka patří k badatelkám, které dokážou nad zvoleným tématem samostatně uvažovat i v širších souvislostech.

Diplomantka postupovala samostatně, svou práci se školitelem průběžně konzultovala, a to jak „obsahově“, tak i „formálně“, v konkrétních řešeních jde však o diplomantčinu zcela samostatnou úvahu.

Při celkovém hodnocení práce je třeba také ocenit permanentní chuť Marie Adamové po neustálém sebevzdělávání a její touhu po novém a permanentně prohlubovaném poznání problematiky divadelního herectví.

Práci považuji za dostatečně kvalitní a doporučuji ji k obhajobě.

prof. Jaroslav Etlík
vedoucí diplomové práce

Datum : 27.5.2016

podpis